

CÓ MỘT CHIỀU THÁNG NĂM **Đỗ Trung Quân**

“thầy có nhớ con không...?”
tôi giật mình nhận ra người đàn ông áo quần nhếch nhác
người đàn ông gầy gò ngồi sau tủ thuốc ven đường
”thầy còn nhớ con không...?”
câu lặp lại rụt rè rơi vào im lặng
hoa phượng tháng Năm rơi đầy vỉa hè
rụng xuống trên vai người thầy học cũ
”không... xin lỗi.. ông làm...
tôi chưa từng dạy học
xin thôi lại ông tiền thuốc...
...cám ơn...”

cuộc sống cho ta nhiều quên, nhớ, vui, buồn
thầy học cũ mười năm không làm được
thầy học cũ ngồi kia giấu mình sau tủ thuốc
giấu mình sau hoa phượng rụng buồn tênh
con biết nói gì hơn
đứa học trò tôn sư
người thầy cũ lại chối từ kỷ niệm
chối từ những bài giảng dạy chọn người đứng thẳng
biết yêu anh em - đất nước - xóm giềng
đứa học trò vào đời với trăm nghìn giông bão
bai học ngày xưa vẫn nhớ mãi không quên
bên hè phố im lìm
vành nón súp che mắt nhìn mỗi một
câu phủ nhận phải vì câu áo rách
trước đứa học trò quần áo bảnh bao?
tôi ngần ngại đi giữa phố xá ồn ào
những đứa trẻ con tan trường đuổi nhau trên phố
mười năm nữa đứa nào trong số đó
sẽ gặp thầy mình như tôi gặp hôm nay?

DTQ
1987

Chút tình đầu
Đỗ Trung Quân

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng
Em chở mùa hè của tôi đi đâu ?
Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi
mười tám
Thuở chẳng ai hay thầm lặng - mối tình đầu

Mối tình đầu của tôi có gì ?
Chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp
Là áo người trắng cả giấc ngủ mê
Là bài thơ cứ còn hoài trong cặp
Giữa giờ chơi mang đến lại mang về

Mối tình đầu của tôi là anh chàng tội nghiệp
Mùa hạ leo cổng trường khắc nổi nhớ lên cây
Người con gái mùa sau biết có còn gặp lại
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay ...

Mối tình đầu của tôi có gì ?
Chỉ một cây đàn nhỏ
Rất vu vơ nhờ bài hát nói giùm
Ai cũng hiểu - Chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngọng ngịu mãi ...
Thành tâm
Những chiếc giỏ xe trưa nay chở đầy hoa phượng
Em hái mùa hè trên cây
Chở kỷ niệm về nhà
Em chở mùa hè đi qua, còn tôi đứng lại
Nhớ ngần người tà áo lụa nào xa .

Có một ngày trong ngăn sách cũ
Đỗ Trung Quân

có một chiều như thế trong đời
trên vai tôi nàng khóc
có một chiều mưa của khắp thế gian
lặng trong một giọt nước mắt
có một chiều như thế trong đời
muối của mọi đại dương
trên lưỡi tôi
khô đắng
có một chiều như thế
mọi màu tím của hoàng hôn
tím như không thể tím hơn được nữa
run rẩy
chùm hoa nhỏ
tay nàng
có một ngày cộng tất cả ly tan
thành lặng im thảng thốt
có một chiều trong ngăn sách cũ
tình cờ
còn nguyên vẹn một điều gì
đã mất

HOA NGỌC của t.ngy
Đỗ Trung Quân

vườn đã hoang rồi hoa trắng ả
anh đã quên như chưa nhớ bao giờ
hai đứa trẻ ngày xưa đã chết
còn lại một người râu tóc lơ phơ
đừng giữ mãi chùm hoa trắng ấy
trắng giờ đây lên màu tóc ta rồi
hoa đã chết sao hồn còn khắc khoải
vẫn nhờ một người không đáng nhớ, em ơi
anh ra đi một lần, biệt biệt...
vô tâm hơn một kẻ vô tình
hoa trắng ả ngơ đâu em hoá ngọc
bao nhiêu năm tự le lói một mình

DTQ
1998

Một Chút Hương Thời Gian
Đỗ Trung Quân

Con gió mùa xa về gõ cửa
Cho lòng ta nhớ Tết thế này !
Em đến mà sao trời nóng quá
Đâu còn một chút mưa xuân bay ?

Em đến cùng ta xin ngồi lại
Treo một cành lan trong lặng im
Nhịp guốc nào quen, xin gõ nhẹ
Đã nghe êm ả - gió qua thêm

Ta không xuống phố đi tìm Tết
Lo gió xập xình nhạc phương Tây
Ở lại cùng ta em bé nhỏ
Nhớ chút hoa đào lác đác bay

Tết của lòng ta riêng giữ lại
Những thằng cu áo đỏ lon ton
Tết của riêng lòng ta giữ lại
Chiếc thuyền nan cũ hội chùa Hương

Ta không ra phố đi tìm Tết
Chiều cuối năm rồi - nắng đỉnh cây
Phố đông, trả những người con gái
Tóc tém thôi còn thả gió bay ...

Mẹ
Đỗ Trung Quân

Xin tặng cho những ai được diễm phúc còn có Mẹ
Đỗ Trung Quân - 1986

Con sẽ không đợi một ngày kia
khi mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ?
Con hốt hoảng trước thời gian khắc nghiệt
Chạy điên cuồng qua tuổi mẹ già nua
mỗi ngày qua con lại thấy bơ vơ
ai níu nổi thời gian?
ai níu nổi?
Con mỗi ngày một lớn lên
Mẹ mỗi ngày thêm già cỗi
Cuộc hành trình thâm lặng phía hoàng hôn.

Con sẽ không đợi một ngày kia
có người cài cho con lên áo một bông hồng
mới thảng thốt nhận ra mình mất mẹ
mỗi ngày đi qua đang cài cho con một bông hồng
hoa đẹp đấy - có sao lòng hoảng sợ?
Ta ra đi mười năm xa vòng tay của mẹ
Sống tự do như một cánh chim bằng
Ta làm thơ cho đời và biết bao người con gái
Có bao giờ thơ cho mẹ ta không?
Những bài thơ chất ngập tâm hồn
đau khổ - chia lìa - buồn vui - hạnh phúc
Có những bàn chân đã giẫm xuống trái tim ta độc ác
mà vẫn cứ đem về thao thức làm thơ
ta quên mất thêm xưa dáng mẹ ngồi chờ
giọt nước mắt già nua không ứa nổi
ta mê mải trên bàn chân rong ruổi
mất mẹ già thâm lặng đôi sau lưng
Khi gai đời đâm ứa máu bàn chân
mấy kẻ đi qua

mấy người dừng lại?
Sao mẹ già ở cách xa đến vậy
trái tim âu lo đã giục già đi tìm
ta vẫn vô tình
ta vẫn thản nhiên?

Hôm nay...
anh đã bao lần dừng lại trên phố quen
ngã nón đứng chào xe tang qua phố
ai mất mẹ?
sao lòng anh hoảng sợ
tiếng khóc kia bao lâu nữa
của mình?
Bài thơ này xin thắp một bình minh
trên đời mẹ bao năm rồi tăm tối
bài thơ như một nụ hồng
Con cài sẵn cho tháng ngày
sẽ tới !

Quê Hương
Đỗ Trung Quân

■ Bài học đầu cho con

Lời mẹ

Quê hương là gì hở mẹ
Mà cô giáo dạy phải yêu
Quê hương là gì hở mẹ
Ai đi xa cũng nhớ nhiều

Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày
Quê hương là đường đi học
Con về rợp bướm vàng bay

Quê hương là con diều biếc
Tuổi thơ con thả trên đồng
Quê hương là con đò nhỏ
Êm đềm khua nước ven sông

Quê hương là cầu tre nhỏ
Mẹ về nón lá nghiêng che
Là hương hoa đồng cỏ nội
Bay trong giấc ngủ đêm hè

Quê hương là vòng tay ấm
Con nằm ngủ giữa mưa đêm
Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài thềm

Quê hương là vàng hoa bí
Là hồng tím giậu mồng tơi
Là đỏ đôi bờ dâm bụt
Màu hoa sen trắng tinh khôi
Quê hương mỗi người chỉ một

Như là chỉ một mẹ thôi
Quê hương có ai không nhớ...

TƯỞNG TƯỢNG **Đỗ Trung Quân**

hãy tưởng tượng...
sớm mai thức dậy chỉ còn lại một mình
những thân quen chẳng còn ai cả
chùm hoa mua về không cho ai
nằm buồn thiu trong túi áo
hãy tưởng tượng...
chiều cuối năm chỉ có một mình
cùng lá rụng
con đường hun hút buồn tênh
nghe bài hát quen không có ai để nhìn nhau gật đầu
ly cà phê lơ đãng
quên bỏ đường
cái đắng không ở trên môi
cái đắng trong nôi niềm không bay tỏ được
hãy tưởng tượng...
chân quen nổi buồn về thăm
ngõ quen chỉ còn là ngõ cũ
núm chuông nhỏ ngủ yên trên cửa
không còn dấu tay người
hãy tưởng tượng một ngày
ngước mặt nhìn trời gặp một chuyến bay
những chuyến bay chờ sự sum họp của người này
nhưng chia li của người khác
lòng không dung sợ hãi cả bầu trời
hãy tưởng tượng...
chiếc ghế quen ngồi
căn phòng quen đến
có một ngày người quen thôi đến
bui thời gian thâm lặng
hơn cả nỗi lặng thầm
hãy tưởng tượng đi thôi
ngày đã cuối năm
trời đã cuối năm

gió đã cuối năm
ngõ đã chớm mùa xuân
giậu đã chớm vàng hoa cúc
hãy tưởng tượng đi thôi
thời gian đã hết
em sẽ thấy niềm vui của anh
niềm vui có thể làm ta hét lên
có thể làm khóc được
khi mở mắt ra- mọi điều tưởng tượng
tất cả đều chỉ là tưởng tượng
thế thôi..
ĐTQ
1990